

קבית

שבועון קבוצת יבנה

ה' בתשרי תש"פ

(4.10.19)

שבת פרשת וילך - שבת שובה

צאת השבת - 18:58

כניסת השבת - 18:00

1373

שבת פרשת וילך – שבת שובה

ליל שבת

הדלקת נרות 18:00

רבע שעה
לאחר הדלי"ן
מנחה, קבלת שבת ותפילת ערבית

שבת

דף יומי בבית המדרש 07:00

תפילת שחרית / אחר התפילה יתקיים שיעורו של יוחנן מאלי 08:30

תפילת ילדים בקומת הביניים של בית הכנסת 10:00

תפילת מנחה גדולה 13:30

שיעור בספר תהילים בבית משפ' נח חיות 13:50

תפילת מנחה קטנה בבית הכנסת 17:15

דרשת שבת שובה מפי הרב אילעאי 17:30

צאת השבת 18:58

מלך שלחנה ואריה הקהל לבר המצווה של הנין יאן, בנם של יובל ותרצה,
נכדם של אסנת ומשה בראל.

שינוי בזמן תפילת שחרית בחול

מתאריך י"א בתשרי (למחרת יום
הכיפורים) ועד המעבר לשעון חורף,
תתחיל תפילת שחרית בימות החול
בשעה 6:00. הלגבאים

זמני תפילות

מנחה – לימוד – ערבית, בבית הכנסת בשעה 18:10

מנחה גדולה בחדר אח"מ בשעה 13:20

מנחה – ערבית בשכונה הצפונית בשעה 18:10

ערבית בשכונה הדרומית - בשעה 20:15

זמן הנחת תפילין בשבוע הקרוב 05:45

הטסט השנתי?? / הרב אילעאי

מתקנים אותן לעולם - הנורית השרופה, הלוחית השחוקה, שלא לדבר על זיהום האוויר. אם היינו מאותם בודדים שמתקנים מיד על המקום כל וינקר שבור וכל נורה שרופה, הרי שממילא לא היה לנו מה לחשוש מהטסט.

באופן פרדוקסלי עלול להיווצר מצב שבו יום הכיפורים הוא יום התיקון על החטאים הלא משמעותיים. אם הם היו משמעותיים, לא היינו ממתנינים עם התיקון עד הטסט. זה יום התיקון לחטאים שאיננו מרגישים כלפיהם שום אשמה אמיתית. עובדה שיכולנו לחכות עד עכשיו...

במילים אחרות - חוששני שאם יום הכיפורים הוא יום משמעותי עבורי, סימן שאין הוא באמת משמעותי עבורי. אם היום הזה מעורר בי התרגשות ומוטיבציה לתיקון, סימן שבעומק אין בי שום רגשות אשמה כנים. זה יום החלפת לוחית הרישוי, לא יום תיקון ראש המנוע. בעלי תשובה אמיתיים, תיקנו את התקלה כשהיא התרחשה. לא חיכו לטסט ...

לא מזמן הלכתי לעשות טסט לאוטו. כל מי שעשה זאת פעם מכיר את התחושה הקפקאית שמתעוררת בלב כשאתה ממתין שם בתור - "מעניין מה הם ימציאו הפעם?" הרי הרכב הזה בסך הכל בסדר, שמור, מתוחזק, מטופל. ואיכשהו הם באמת מוצאים, תמיד. ואז מוסך, ותיקון, ותשלום ושוב בדיקה והכל תוך שבוע, עד לאישור הנכסף.

נזכרתי בחוויה המפוקפקת הזו כשאמרה לי תלמידה: "יום כיפור זה כמו טסט לרכב, פעם בשנה מתקנים את כל מה שצריך תיקון וממשיכים הלאה". המטאפורה הזו טלטלה את מחשבותיי, בעיקר בגלל שהיא מטאפורה מצויינת, שחושפת את הפרדוקס הבלתי אפשרי של יום הכיפורים.

כשיש תקלה אמיתית ברכב - כשהאוטו מתחמם בעלייה לירושלים או כשהלכו הברקסים בירידה של הקסטל - אנחנו מתקנים את הרכב מיד. עם כל השנאה שיש לנו למוסכים, אנחנו מבינים שאין ברירה. התקלות ש"מחכות" ליום הטסט, הן התקלות שאפשר לחיות איתן. למען האמת, אם לא היה טסט, לא היינו

דרשת שבת שובה

לימוד עם הרב אילעאי

"שובו בנים שובבים" - בין ביולוגיה לאידיאולוגיה

יתקיים בשבת בשעה 17:30 בבית הכנסת

הלכות יוה"כ / הרב אילעאי

1. במנחה של ערב יוה"כ מוסיפים וידוי בתפילת הלחש.
2. בהדלקת הנרות מברכים: "להדליק נר של יום הכיפורים" וכן "שהחיינו".
3. יש להדליק בנוסף לנרות החג גם נר נשמה, עבור ההבדלה במוצאי החג, שכן במוצאי יום הכיפורים מבדילים על "נר ששבת" – שדלק כל החג ולא נעשה בו שימוש.
4. חולים וכן נשים בהריון ומניקות, ינהגו בצום כפי שהורה להם הרופא.
5. מי שאינו צם מטעמי בריאות, ישתה "לשיעורים", משמע: מנה של 40 סמ"ק, עם הפסקה של 9 דקות בין מנה למנה – שתייה שכזו מאפשרת מתן נוזלים, ללא תחושת רוויה. ניתן לשתות כל משקה ולא דווקא מים.
6. מצוות היום שתיים הן: **תשובה ותענית**, והן עיקרו של יום הכיפורים. ולכן חולים, מעוברות ומניקות, ומי שהתענית קשה לו במיוחד, עדיף שישאר בביתו ויצליח לצום יותר, על פני שיבוא לבית הכנסת ויצום פחות. להרהר בתשובה ניתן גם במיטה ...
7. תקיעת השופר בסוף תפילת נעילה אינה מודיעה על צאת הצום, צאת הצום השנה בשעה 18:50.
8. הבדלה במוצאי החג כוללת שלוש ברכות – "גפן", "בורא מאורי האש" (על נר של שבת) ו"המבדיל".

אבלים על פטירתה של חברתנו

שרה מסלר ז"ל

לילדיה זהבה, ברוך, אבשלום, מיכאל, צביקי ובני משפחותיהם

משתתפים בצערכם

קבלו את תנחומינו

בית קבוצת יבנה

הספד אותו נשא צביקי טסלר במסע הלוויה:

מילדות מופלאה, טובלת בירוק בכפר קטן בצ'כיה (היום אוקראינה), דרך כבשני אושוויץ-בירקנאו הגעת לכאן, לקבוצת יבנה. שילבת אצבעות ולבבות עם אבא וביחד הקמתם בית שזכינו לגדול בו. כאן בקבוצת יבנה, על רקע של קהילת מייסדי הקיבוץ, קהילת ייקים מיוחדת, זהרה דמותך החמה, האוהבת, המחבקת והמרתקת.

לצידך תמיד דודה חנה, בטוב וברע, בשמחה ובעצב, בצחוק וברוגז. אחיות שונות. מחוברות בעבותות וקורים סמויים שרק עכשיו, מותך, מנתק.

"שני חיי שרה" קראת לספרך.

שם הספר מהדהד את הקשר בין דמותך לבין דמותה של אם כל האימהות. זו שהייתה יפה כל כך בגיל זקנה כפי שהיתה בגיל הילדות. חיית בשתי תקופות חיים. כרונולוגית, אולי הן באו זו אחר זו, אבל במציאות, היו משולבות זו בזו.

"שני חיי שרה".

ובהחלט הייתה בך שניות. שורדת שואה שנשמתה צרובה באש ובתימרות עשן המחנות, כואבת ונושאת את משא הזיכרון האיום, ובה בעת, מקיימת בית טוב ומשפחה שמחה. דבקה באופטימיות ובשלמות. עולה על גדותיה בחוס, אהבה וחיבוק. חווינו אותך דרך דברי מתיקה, גם מתוקים של סוכר וגם במתיקות של מילים.

"וה'פקד את שרה כאשר דיבר".

אימא שלנו – שרה רבקה בת גולדה ובן ציון פיש, אימא שלנו איננה. ואנחנו כאן, בשלהי שנה, בערב יום הזיכרון, באנו לספוד לשרה ולבכותה.

אימא שלנו יקרה, אימא שלנו מופלאה, אימא שלנו אהובה.

"העידותי בכס היום את השמים ואת הארץ – החיים והמוות נתתי לפניך, הברכה והקללה. ובחרת בחיים למען תחייה אתה וזרעך".

אימא שלנו, בחרת בחיים. בחרת בחיים בענק. לא בחירה קלה, לא בחירה לכאורה ולא בחירה מאולצת. בחרת בחיים בחירה מודעת ועמוקה ומתוך כך הענקת לנו חיים מלאים, עשירים ושמחים.

שרנו בערב שבת ב"לכה דודי":

"התנערי מעפר קומי,

לבשי בגדי תפארתך

התעוררי התעוררי

כי בא אורך קומי אורי

עורי עורי שיר דברי"

אימא שלנו – התנערת מעפר, לבשת בגדי תפארת, בא אורך מתוכך, והאיר לנו ולכל סביבתך באור נגוהות עצום. וכעת, כבה אורך וחלל גדול את מותירה בליבנו ובמקביל, מטען עצום הורשת לנו. הורשת לנו, עוד בחייך, מטען שימשיך להאיר את העולם באור שלא יכבה.

"שני חיי שרה".

הסיפורים שלך, אמא. כילדים תמיד ביקשנו סיפורים בעל פה ולא מהספר. ואת מצידך, רקמת לנו סיפורים מופלאים, שהיו עבורנו מתוקים מדבש. וכשבגרנו, שמענו גם סיפורים אחרים. את הסיפורים משם – סיפורי גיא ההריגה.

"שני חיי שרה".

והעוגות, אמא, אוי העוגות. העוגות שלך שהגיעו לכל מקום, בחבילות לנו לצבא, לכל שמחה של חבר קיבוץ וגם למסעות לפולין. הידיים הזרזות שלך שבית הוריך הספיג בהן את התנועות המדויקות. הידיים האלה שידעו ללוש את חומרי המציאות ולהפוך אותם לעוגיות חמאה ולעוגות שמרים נפלאות, בתוספת התבלין המיוחד שהיית בוזקת – "לְיוֹבֶמְנָה". שזה רגש או אהבה בשפת האם שלך. ה"שמרים" האלה, על כל המשמעויות הסמליות שלהם, הפכו להיות שם קבוצת הוואטסאפ של הנכדים ו"לְיוֹבֶמְנָה" הפך להיות שם קבוצת הוואטסאפ שלנו, האחים.

"שני חיי שרה".

ואי אפשר שלא להזכיר את הנכדים הרבים שאספת לך באותם מסעות. כולם קיבלו ממך את ההרגשה שהם יחידים ומיוחדים, בכולם נגעת, כולם היו נכדיך, ואת האהבה שהרעפת עליהם, ידעו להשיב לך בחזרה.

את מערכת היחסים המיוחדת שרקמת עם רבים אפשר להבין מתוך מה שכתבה לנו חברה אחת מרבות:

"סבתא שרה לא הייתה הסבתא הביולוגית שלי, אבל מאהבתי אליה אימצתי לי אותה כסבתא. היא פינקה אותי והייתי שותה בצמא כל סרט או כתבה שיצאה עליה. כמוכן הבאתי אותה פעמיים לשיחות עם תלמידותיי, ותמיד היא הייתה אומרת שרק אבדוק לפני השיחה שהיא עדיין בחיים. סבתא שרה הייתה מלכה אמתית, עם חוסן של שורדי שואה, שורשיות, עמידה איתנה, עם שמחה ואור ועם חוש הומור. עכשיו בטח עומדת בפני הבורא באהבה ובאמונה, בוכה ושואלת, ומבקשת להבין מעט. עכשיו יום הדין ואנו זקוקים שם למעלה לאישה לבניאה שיודעת לדרוש טוב על עם ישראל."

האמונה שלך, אימא שלנו, לא הייתה אמונה של שגרה, יראתך את הבורא לא הייתה כ"מצוות אנשים מלומדה" ותפילתך מעולם לא הייתה מאולצת. אמונתך הייתה מתריסה, יראתך כואבת ותפילתך גם מתחננת וגם תובעת. "יש לו חשבון איתי", אמרת, "חשבון לא סגור". גם לנו אימא, גם לנו, על רקע הסבל שלך בערוב ימיך, החשבון עדיין לא ממש סגור. וזה הזמן להודות ולהביע הערכה לעובדי בית סביון, ובמיוחד למטפלת אירה שכה אהבת, על

שהשכילו בתבונה וברגישות להקל במעט על סבלך. תודה לכם.

ואולי עכשיו, כשהכל שקט, הגיע זמן לסגור את החשבון, ליישב את ההדורים, להיות יותר מפוייסים ולראות את מה שקראת לו "הניצחון שלי" או "הנקמה שלי" – 5 ילדים, 20 נכדים, 42 נינים, 18 כלות וחתנים. כולם נקבצו באו לך. כולנו זכינו בך, כולנו קיבלנו השראה מאהבתך ואישיותך והיום, כולנו סופדים ובוכים לך. מבטיחים לך אימא, לשמור ולהיות עם דודה חנה. נמשיך את מנגינת חיידך, נמשיך לשזור את פתיל חיינו שלנו ב"שני חיי שרה".

בשעות המיוחדות האלה, בסיומה של שנה ובפתחה של אחרת, נשלח אותך לדרכך ויחד נבקש במילותיו של איתמר פרת:

אסוף את כל מראות פניה היפים

**כמו את הפרי ואת הבר.
האדמה היא אפורה מתחת לשלפים
ואין לה עוד לתת לך דבר.
ואין יותר גבעול חולם על שיבולתו
ואין יותר נדרי ואסרי,
רק הבטחת הרוח כי הגשם בעיתו,
עוד יחונן את עפרה בתום תשרי.**

אימא שלנו, שנת תש"ף כבר תתחיל בלעדייך. כל ה"נדרי והאסרי" שלך כבר מותרין. לכי בשלום אימא שלנו, תוכלי לפגוש סוף סוף את בני משפחתך שכה התגעגעת אליהם כבר 75 שנה – הוריידך בן-ציון וגולדה ואחיותייך דבורה, יהודית ורחל-לאה. תוכלי גם לפגוש את אבא שממתין לך שם בשקט הטוב והמיטיב שלו. נוחי אימא שלנו, נוחי בשלום, נוחי בשקט, נוחי בשלווה.

לחברתנו מרלי ריין

קבלי את תנחומינו על פטירת אחותך

נעמי ננסי וולף ז"ל

בית קבוצת יבנה

אנשים טובים באמצע הדרך / שמשון

בשעת לילה מאוחרת שלחה לי חברה את הודעה קולית בזו הלשון:
שמשון, שמע סיפור נחמד.

הבן שלי, המשרת בצבא, החליט לקרוא ערב החג לנסוע לשניים מפיקודיו שהם חיילים בודדים ולהעניק להם שי קטן לראש השנה (תשומי בלע"ז).

הוא הגיע לרחוב מרכזי בתל אביב, על קו החוף, שם גר החייל, אך לא מצא מקום חנייה פנוי. סתם כך, באמצע הרחוב, פונה אליו אדם ושואל אותו במבטא צרפתי כבד: "סלח לי מתנחל, אני רואה שאתה זקוק לעזרה עם החנייה, בוא תיכנס לחנייה הפרטית שלי". יוצא הבן מהרכב ואומר לו: "תודה רבה, עזרת לי מאוד כי אני צריך לבקר חייל שלי, בודד בארץ, שגר ממש כאן בקרבת מקום".

האיש הטוב, האיש ברחוב, מוציא מכיסו שטר של 200 ₪ ואומר: "בבקשה, שיהיה לחייל שלך חג שמח".
יש אנשים טובים מאוד!

"השכנים מתכווננים לימים הנוראים"

פליחות בפ' ט"א

בימים ראשון ושני, ז'ח' בתשרי
בבית המדרש בשעה 15:19 (שימו לב לשינוי השעה).
עינת לוי, אור אריכא וצוותי החינוך

וְנִשְׁמַרְתֶּם לְנַפְשֵׁיכֶם?! / מַרְדְּכִי (גוּגֵל) בַּר דְּרוֹמָא

הראשי. בימים אלו ממש השלימה המועצה לבנות ולסמן את שבילי ההליכה ושבילי האופניים. קשה לי להאמין כי המועצה

האזורית שלנו, חבל יבנה, שידועה בחריצותה, שכחה משום מה, או שלא מצאה לנכון, בעצמה לנהל את הבנייה הזו. אם לא הם, לאן נפנה? ומי הכתובת שאליה נפנה? שאלתי את הנוגעים בדבר: מדוע לא ייעשה אצלנו כמבצע הזה?

ונאמר לי כי המועצה מעבירה את התקציבים לקיבוץ ומרגע זה, זה עניין הקיבוץ ותו לא. אם כך אני פונה למוסדות קיבוצנו, אנא, בבקשה מכם, עוררו נא.

כבר הגיע הזמן להתייחס לזה ברצינות. ואם המועצה האזורית נותנת לנו כספים לשם כך, אז על אחת כמה וכמה. נכניס את זה מיד לתקציב - כדבר דחוף, ויפה שעה אחת קודם, שלא יהיה מצב מביך חס וחלילה. הגיע הזמן שניזיז את העגלה. נתחיל להתגאות, נזקוף את ראשינו ונעשה את המוטל עלינו. שנת 2020 בפתחנו.

נ.ב. "להבדיל אלף הבדלות"

שאלתי גם מספר פעמים על עניין אוהל האבלים. מדוע לא תחזיק המועצה אוהל אבלים מכובד ויפה, עם תאורה וכל שאר האביזרים? במקומות אחרים המועצה הדתית שוכרת קבלן או פותרת את העניין הזה. בתור אחד שמתעסק בנושא, אומר כי הגיע הזמן, כי גם נושא זה יעלה על הפרק. "ושלא נדע".

שנה טובה

מסבירים לנו שהצעידה ברגל - בריאות היא, וספורט זה מטרתו לשמור על בריאותנו.

אני מבקש לעורר את התודעה של שמירה על בריאות הגוף, ובריאות הנפש.

כאשר אני נוהג בשעות החושך, ובזמני הזריחה והשקיעה, לא תמיד מתאפשר לי לראות בבירור את הצלליות הצועדות על הכביש או הדמויות הצועדות להן בסך. פעמים בחושך, מזדמן לי להבחין בצועדים רק ברגע האחרון.

אז מה עושים? נוסעים לאט, נוהרים כמה שאפשר. האם זה מספיק? תשובתי היא: לא רבות. ומה נשאר לנו לעשות? האם חובה לדאוג לשבילי ההליכה, או חס וחלילה יהיה מאוחר, ואז נשאל את עצמנו מדוע לא התעוררנו בזמן?

אז מה ניתן לעשות? ומי ישלם? האם מועצה אזורית חבל יבנה? או אנחנו? הרי יש לנו נציגים שם. בוודאי יש להם הסבר או סיבה, אחרת מזמן היה משהו אז בנידון.

כאשר הנני מסתובב במושב "בניה" (מועצה אזורית ברנר), אני מבחין שמשני צידי הכביש ישנם שבילי ההליכה, לרווחת התושבים. זה מרנין את נפשי. רוב שעות היממה צועדים להם החברים הללו בשביעות רצון ובגאון, או רצים להם בהנאה.

כך גם ביישוב "עשרת" ובכל יישובי גדרות. אכן התברר לי כי מועצתם האזורית עשתה מאמצים בנידון. הם פתחו במבצע שבילי ההליכה גם מחוץ לשער המושב, עד לכביש

הכנסת ספר תורה לזכרם של חללי מלחמת העצמאות

ביום חמישי לפני שבוע, תחת הציטוט מברכת מודים "הטוב כי לא כלו רַחֲמֵיךָ, וְהַמְרִחִים כִּי לֹא תָמוּ חֲסָדֶיךָ, מְעוֹלָם קָיִינוּ לָךְ" הוכנס ספר תורה לבית הכנסת בבית הספר העל יסודי בקבוצת יבנה, לזכרם של חללי מלחמת העצמאות בקבוצת יבנה - **אברהם מאיר**, בתו **רות מאיר**, והדסה וולף הי"ד.

הזה אסון, שקרע באחת שתי משפחות, עם נפילת פצצה שהרגה את **אברהם (קורטי) מאיר**, **רות מאיר** והדסה וולף. הפצצה המצרית פצעה שתי משפחות וקיבוץ שלם, אבל זהו גם סיפור של תקומה ושיקום, עם איחודן של המשפחות למשפחה אחת שהיום היא כבר שבט שלם, וקיבוץ שצמח מתוך הקושי והפך לסמל ומופת להתיישבות הציונית דתית.

הכנסת ספר התורה שנכתב לזכרם במימונו של הנדבן **מר רעננערט** דווקא לבית הספר התיכון של קבוצת יבנה היא בעינינו סמליות חשובה להמשכיות ולתקומה של עם ישראל בארצו. בית הספר התיכון של קבוצת יבנה ממשיך את מה שהתחיל כבר לפני 2000 שנים רבן יוחנן בן זכאי והוא, חינוכם ותלמודם של דורות של אנשים הלוקחים על כתפיהם את בנינו של העם בארצו, גם בבנייה פיזית וגם בבנייה רוחנית.

את ההמשכיות ניתן לראות גם בעובדה שבבית הספר הזה למדו ארבעת הילדים של המשפחה שאוחדה וקמה מהריסות

להלן דבר המשפחה במעמד הכנסת ספר התורה:

טקס הכנסת ספר התורה החדש לבית הכנסת בתיכון יבנה הוא אירוע משמח ומרגש מאד עבורנו – משפחות וולף-מאיר. אנו נמצאים לקראת שבת פרשת ניצבים ובשבוע הבא יחול ראש השנה של שנת תש"ף. קראנו זה עתה קטע מפרשת השבוע ואביא דברים שלמדתי מפי **סיוון רהב מאיר**. שימו לב כמה פעמים מופיעה בקטע הקצר שקראנו המילה "היום". מילה זו שזורה בכל הפרשה ודומיננטית בכל ספר דברים. הדגש הוא על הכאן והעכשיו. תעריך, תפעל, תשמח ותנצור את היום. האויבים של היום הם לעיתים רבות האתמול והמחר. לא שחס וחלילה צריך להתעלם מהם. יש ללמוד מהעבר ולפעול לבניית העתיד, אבל דווקא ביום כל כך משמח כמו יום הכנסת ספר תורה חדש – בואו נעצור רגע ונשמח בשמחת היום.

לפני 72 שנים בשנת תש"ח, בעת מלחמת העצמאות, התרחש פה, בקבוצת יבנה, במרחק של פחות מ-200 מטר מהמקום

שאינו יודע את עברו, ההווה שלו דל
ועתידו לוט בערפל".

מי ייתן וספר התורה הזה ישמש את
תלמידי בית הספר בהווה ובעתיד לשנים
רבות, וישמש עדות לזיכרון ששיבתנו
בארצנו היא בזכותם של האנשים ששילמו
בחייהם ונפלו על הגנת העם והארץ.

תודה בשם כל משפחות שבט וולף-מאיר
על הזכות לקחת חלק ולהיות שותפים
באירוע המרגש הזה.

בשם המשפחה: **יעקב אלטמן**

שתי המשפחות השכולות: **נתן וולף, בתיה
אשר, לאה אלטמן ואברהם וולף.**

גם שבעה מהנכדים של המשפחה
המאוחדת למדו כאן בבניין התיכון הנוכחי
של יבנה – **גיא אשר, טליה טסלר, רינן
וולף, מתי, אסף ואנוכי ממשפחת אלטמן.**
אפילו שלושה נינים עדיין לומדים כאן
בשנת הלימודים הנוכחית – **נועם שפר,
יובל וליאור אלטמן.**

יגאל אלון – גדול מצביאי תש"ח טבע את
המשפט שאני כל כך מזדהה אתו: "עם

הודעת ענף המזון – לקראת יוה"כ

דרי ארוחות ושירות לחבר

ההרשמה לסעודה מפסקת בקי"ש ובט"פון תיסגר ביום ראשון הקרוב

חלוקת קיגל + שוקו (תוצרת המחלבה) + ארוחת צהריים לילדים

ביום שני, ח' בתשרי (07.10) - במינג

ביום שלישי, ט' בתשרי (08.10) מ-7:00 עד 10:00 – חלוקת חלות למעוניינים.

ארוחות בערב יום כיפור

ארוחת בוקר תוגש עד עד השעה 09:30

ארוחת צהריים - אינה מתקיימת

בשעה 15:30 - סעודה מפסקת בחדר האוכל

לאחר סעודה מפסקת בחד"א הורדת כלים עצמאית.

בשעה 12:00 - הוצאת אוכל לסועדים בבית – יש להביא כלים

גמר חתימה טובה - צוות ענף המזון

"אסוף את המעשים"...

כמידי שנה, מוצגת בחדר האוכל תערוכת ציורים של חברי החוג לציור

בהדרכתו של אלכס טוביס.

אלו הם מבחר מעבודותם לאורך השנה!

מוזמנים להתבונן ולהינות.

שיחת חברים

ציבור החברים מוזמן לשיחת חברים בעקבות האתגרים החברתיים והכלכליים שמעמיד בפנינו המצב הכלכלי. בואו לשמוע ולהשמיע ולחשוב יחד כיצד מניעים את המשק קדימה.

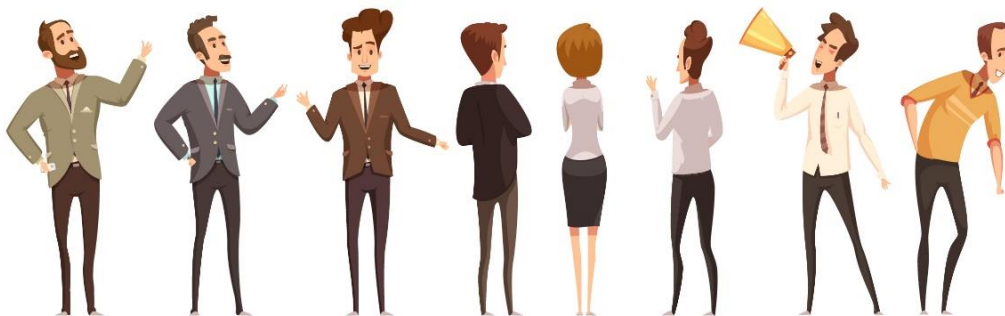
ביום שני, ח' בתשרי, (7.10)
בשעה 20:30 במשטח חדר אוכל

"מתוך עולמות שבורים היא צומחת"

(אסתר שמיר)

איך נצמצם את הצריכה המשותפת?
כיצד נשפר ונגדיל את כושר ההתפרנסות שלנו?
כיצד נשפר את רווחיות הענפים ונפתח מקורות פרנסה חדשים.

אפשר וצריך לעשות, בואו והיו שותפים!
המזכירות

איכאזי תרבות לחאי תשרי

טיול משפחתי בחול המועד סוכות לאזור עין גדי, יתקיים ביום רביעי י"ז תשרי 16.9. יציאה בשעה 12.30 חזרה משוערת ב- 20.30. בטיול תוגש ארוחת ארבע וארוחת ערב. אנחנו צריכים להערך לטיול. אנא הזדרזו להרשם בהקדם. **הרשמה בלוח המודעות.**

לימוד ליל הושענא רבה, בשיתוף ועדת הדת, יתקיים במוצ"ש חוה"מ סוכות, בסוכת חדר האוכל. **בתכנית:**

בשעה 20:30 - **הרב אילעאי עופרן** - "תשובה נכונה" - איך יודעים שהתשובה אמיתית?

בשעה 21:20 - **אסף כהן** - "הפתרון של קהלת - אידאליזציה או ריאליזם?"

לאחר הלימוד, בשעה 22.15 יתקיים מופע של **נחום לנדאו ורועי גולן** באולם האירועים.

מרוץ חבל יבנה יתקיים באסרו חג סוכות 22.10. מוזמנים להירשם דרך אתר המועצה. בברכת שנה טובה ומבורכת לכולם - ועדת התרבות

יום עיון - "נשים וגברים במרחב הציבורי"

הציבור מוזמן ליום עיון בנושא "נשים וגברים במרחב הציבורי" שיתקיים אי"ה ביום חמישי, ג' חוהמ"ס (17.10), בין השעות 9:30 ל-12:30 באולם האירועים.

בתוכנית:

✓ "גבולות החברה המעורבת הצנועה" -

רותם הקשר, מחנך בתיכון קבוצת יבנה.

✓ הרצאה מפי **אלה אלקלעי**, יו"ר שדולת הנשים

בישראל (נושא ההרצאה יפורסם בקרוב).

✓ "הנשים החרדיות במרחב - נקודת מבט פרקטית" -

אתי מלר, מנהלת תוכניות חברתיות במגזר החרדי,

בעלת תואר שני במינהל עסקים ויועצת ארגונית, תושבת ביתר עילית.

בואו בשמחה! - **רן ליבר** - ועדת דת

הודעה
מזהמר פאה

ניתן לשלוח למרפאה בקשות במייל
MRKYAVNE@clalit.org.il :

אחות כוננת בשבת – אחות בית סביון

אחות כוננת יום כיפור – אילה עמיר

שעות הקבלה של ד"ר דונסקי בשבוע הקרוב:

יום ראשון	16:45-14:30
יום שני	הרופא לא עובד
יום שלישי	{ערב יוה"כ} 09:00-08:00
יום חמישי	09:00-08:00 ומ- 15:30-14:30

בערב יום כיפור המרפאה פתוחה עד השעה 12:00.
חתימה טובה וצום קל מצוות המרפאה.

הודעות האפ"ש חתים:

מפג"ש של טעמים יקיים מכירה בלובי חד"א מיד לאחר יוה"כ, ביום חמישי, י"א בתשרי (10.10) בין השעות 11:30-13:30. לאחר מכן ייצא לפגרה עד לאחר חג הסוכות.

במפג"ש של צמיחה – המשתלה, מוזמנים לבוא מדי יום רביעי לבקר ולרכוש עציצים, בין השעות 08:00-11:00 או בתיאום אישי.

אנו מאחלים לכולכם כתיבה וחתימה טובה
חברי מפג"ש, יונת ורויה.

הזמנה להרמת כוסית – ועדת הצעירים

ועדת צעירים מזמינה אתכם, צעירים וצעירות יקרים ויקרות, למפגש והרמת כוסית לשנה החדשה. המפגש יתקיים בשבת פרשת "האזינו" (12.10) אחה"צ בשעה 17:45 על הדשא מול ביתם של משפחת קרן ואבשלום כהן. בואו בשמחה! ועדת הצעירים.

הבית האדום ייפתח רק בתיאום מראש.
משק הילדים פתוח בשבת מ-17:00 עד 18:00.

תפילה קטנה / רחל חלפי

אֲדַנִּי אֱלוֹהִים בּוֹרֵא עוֹלָם

אָנָּה שֹׁמֵר

עַל בְּרוּאֵיךָ

שֹׁמֵר עַל עוֹלָמְךָ

אֵל נָא תַעֲלִים עֲצֻמְךָ מִמֶּנּוּ

אָנָּה יוֹצֵר כֹּל נִעְלָה מִכֹּל

אֵל נָא תַעֲלִים עֲצֻמְךָ מִיִּצְרֵיךָ

מֵעוֹלָמְךָ הַמִּפְלֵא

הֲיֵה טוֹב

אֱלֹהִים הַטוֹב

הֲיֵה עֲמָנוּ

עַל הַשִּׁיר - יִצְחָק בְּרוּכִי

כתובת המערכת bimkomon@gmail.com קבלת כתבות והודעות עד "רביעי בארבע"
חבית. מומלץ לקריאה בגרסה צבעונית, בקהילנט.